

ΑΤΟΜΩΝ ΔΙΑΣΠΑΣΕΙΣ Γ:

Ἡ διάσπασις τοῦ ἠχητικοῦ ἀτόμου (**ἔχει ἀρχίσει!**)
ὑπὸ Κοσμᾶ Μιλτ. Μαρκάτου, καθηγητοῦ.ΤΕΙ,
ἰδρυτοῦ τῆς Λεξαριθμικῆς θεωρίας (ΤΕΙ Λαρίσης 1976)
(kmmarkatos@gmail.com – www.hellenes-markatos.gr)

Διά τῆς Λεξαριθμικῆς θεωρίας:

(Α) Ἡ διάσπασις τοῦ ὑλικοῦ ἀτόμου (ἀνόργανος ὕλη - ἄτομον) **προβλέπεται (ἔχει δημοσιευθῆ!)**

(Β) Ἡ διάσπασις τοῦ γενετικοῦ ἀτόμου (ὀργανική ὕλη –DNA) **προβλέπεται (ἔχει δημοσιευθῆ)!**

(Γ) Ἡ διάσπασις τοῦ ἠχητικοῦ ἀτόμου (ἄναρθρος φθόγγος) **προβλέπεται!**

(Δ) Ἡ διάσπασις τοῦ φωνητικοῦ ἀτόμου (ἐναρθρος φθόγγος) **μὴ ἐρμηνευόμενον!**

(ε) Ἡ διάσπασις τοῦ κοινωνικοῦ ἀτόμου (ἄνθρωπος) **προβλέπεται (ἔχει δημοσιευθῆ!)**

(f) Ἡ διάσπασις τοῦ χρονικοῦ ἀτόμου (χρόνος - ;;;) **μὴ ἐρμηνευόμενον!**

[βλέπε Μαρκάτος: www.hellenes-markatos.gr/ἄρθρα]

Σημειώσεις: Ἡ χρῆσις τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ «διασπάσεις ἀτόμων» καί ὄχι τοῦ ἐνικοῦ «διάσπασις ἀτόμου» εἶναι θέσις τῆς Λεξαριθμικῆς θεωρίας (ἀλλά καί τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης) [βλέπε καί «Ἐπεξήγησις τοῦ Ὄρισμοῦ»], κατὰ τὴν ὁποῖαν δέν ὑπάρχει εἰδοποιός διαφορὰ μεταξὺ τῶν «διαφορῶν» ἀτόμων, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ αἱ μορφαὶ ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, εἰς τὸ αὐτὸ ἄτομον.

Z1 - Ὁ ὄρισμός τοῦ ἀτόμου:

Εἷς ὄρισμός (καί ἴσως ὁ ὄρισμός) ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὸ Α τεύχος τοῦ περιοδικοῦ ΠΑΜ-ΜΕΓΑΣ, ἐν τῇ προσπάθειά μου νὰ διερευνήσω τὸ «**Πῶς νοεῖται ἡ σχέσις γράμματος – λέξεως - ἀριθμοῦ**» [βλέπε: Μαρκάτος Βιβλιογραφία(1)]:

«Ἄτομον εἶναι τὸ τέρμα μιᾶς φυσικῆς διαδικασίας, σὴν ὁποῖαν λαμβάνουν μέρος υποατομικῆς ἢ υποστοιχειώδεις οντότητες ὑπὸ καθορισμένη ἀναλογία καὶ αὐστηρά διάταξη καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖα διαδικασία ἀναδύεται ἓνα ὄν (κάθε εἶδος ἀτόμου ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω), που θεωρεῖται ἡ ἐλαχίστη οντότης (μονάς) διὰ τὴν δημιουργία συνθετωτέρων μορφῶν (μορίων καὶ ἐνώσεων, ἰστών, ονομάτων καὶ λέξεων, ἠθικῆς ομάδος καὶ κοινωνίας, μουσικῆς συνθέσεως, διαρκείας ἢ χρόνου)».

Z2 - Ἐπεξήγησις τοῦ ὀρισμοῦ:

Πᾶσα διάσπασις νοεῖται ὑπὸ τῆς Φύσεως, ὄχι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου - ὁ ὁποῖος δύναται νὰ παρεμβαίη εἰς τὰ μέρη τῆς μόνον, διότι ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἀτόμου ὑπ' αὐτῆς ἀποτελεῖ μονόδρομον κίνησιν, καὶ δέν ἔχει οὐδένα λόγον νὰ τὸ διασπάσῃ, ἐκτός ἐὰν ἐξ αἰτίας ἐιδικῶν συνθηκῶν (μεγάλα γεωλογικὰ ἀναστατώσεις, κ.α.) συσσωρευθῆ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου τῆς γῆς μέγας ἀριθμὸς ἀτόμων σχασίμου ὕλης (π.χ., ἄτομα οὐρανίου), ἐξιούμενος μὲ τὸν κρίσιμον ἀριθμὸν [βλέπε Z4].

Οὕτω δίδεται τελικὴ ἀπάντησις εἰς ὅσους ἐπιστήμονας «ψέγουν» τὸν Λεύκιππον καὶ τὸν Δημόκριτον, οἱ ὁποῖοι δῆθεν δέν διείδον τὴν δυνατότητα διασπάσεως τοῦ ἀτόμου τῆς ὕλης ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὸν 20όν αἰῶνα. Ἀλλὰ καὶ ἡ δυνατότης αὕτη (ἢ διάσπασις τοῦ ἀτόμου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου) *προβλέπεται ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης: ἡ πρώτη σημασία τοῦ «ἄτομος» εἶναι «ὁ μὴ τμηθεὶς» (αὐτὸς ποῦ δέν ἔχει ἀκόμη τμηθῆ, διαιρεθῆ), ἄρα εἶναι δύναμι τομῆς, διαιρετός* [βλέπε Παραπομπαί(1).1].

Ὁ ὀρισμός οὗτος ἀναφέρεται ἐπὶ παντός χώρου τοῦ ἐπιστητοῦ [ὕλη ἀνόργανος (ἄτομον τῆς ὕλης), ὕλη ὀργανική (ἄτομον DNA), ἦχος (ἄναρθρος φθόγγος), φωνή (ἐναρθρος φθόγγος), κοινωνία (συλλογικὸν ἄτομον), χρόνος (ἄτομον τοῦ χρόνου), καὶ δύναται νὰ ταυτισθῆ μὲ τοὺς ἀντιστοίχους τοῦ ὀνόματος (λέξεως) «στοιχεῖον, τοὺς ὁποῖους ἔχουν διατυπώσῃ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες φιλόσοφοι [βλέπε Παραπομπαί(2)].

Z3 - Η Γνωμονική Ακολουθία (ΓΑ):

Η πρόβλεψις διασπάσεως του ατόμου (παντός είδους ατόμου εκ των ανωτέρω) πρόεκυψεν εκ της ανακαλυφθείσης (ΓΑ) [[βλέπε Παραπομπάι(3)], ή όποια ικανοποιεί την «Σχέσιν Χρυσής Τομής Φ»:

[... (203), ΓΕΝΟΣ (328), ΑΤΟΜΟΝ (531), ... (859), ...] (4):

$$\text{ΑΤΟΜΟΝ} / \text{ΓΕΝΟΣ} = 531 / 328 \approx \Phi$$

(ή Χρυσή Τομή Φ, ο Μέσος και Άκρος Λόγος των Ελλήνων Φ, ο Συντηρητής της Διαλεκτικής, της Συνεχειάς, της Ομοιότητος των Όντων, ή Παγκόσμιος Σταθερά Φ!).

Άφου λοιπόν τό «γένος» είναι διαιρετόν, τό ίδιον συνεπάγεται και διά κάθε όμοιαν μορφήν του εν τή γνωμονική ακολουθία, δηλαδή διά τό «άτομον».

Τοιουτοτρόπως, τό άτομον είναι δυνάμει διαιρετόν, άποτελείται εξ ειδών, εκ των όποίων συνεστήθη (ύποατομικά όντότητες) και τά όποια άποδίδει κατά την διάσπασίν του, την διαίρεσίν του υπό του ανθρώπου.

Z4 - Ο κρίσιμος άριθμός των διασπάσεων:

Η διάσπασις εκάστου είδους ατόμου είναι άρρηκτως συνδεδεμένη με την κρίσιμον μάζαν ή, έναλλακτικώς, με τον κρίσιμον άριθμόν ατόμων: *ή διάσπασις τότε μόνον γίνεται, ότε τό πλήθος των συνεχώς συσσωρευομένων ατόμων εξισωθή με αυτόν τον κρίσιμον άριθμόν:*

1. Είναι τά πρωτόνια, τά νετρόνια και τά ηλεκτρόνια, κ.α., που άνεκαλύφθησαν τον 20ον αιώνα, κατά την διάσπασίν του (άτομική ενέργεια) διά την **A** περίπτωσιν.

2. Είναι τά άρχέγονα άνόργανα και όργανικά στοιχεία διά την **B** περίπτωσιν.

2.1. Είναι τό νέον είδος, τό όποιον θα δημιουργήση ή Φύσις, άφου προηγουμένως αύξηση τό πλήθος του προϋπάρχοντος είδους (π.χ. τό πλήθος των δεινοσαύρων προς εξαφάνισιν) ούτως, ώστε τό πλήθος αυτό νά φθάση τον κρίσιμον άριθμόν διά την **ε** περίπτωσιν.

Z5 - Ο Άθροιστικός Νόμος (AN)

Η διάσπασις παντός είδους ατόμου εύρεν την πλήρη εφαρμογήν του Άθροιστικού Νόμου (AN) της θεωρίας, ό οποίος συνδέει την στερητικήν μορφήν του όντος **ΑΛ** (τό A=1 είναι ενεργεία στερητικήν, και **Λ** τό όν) μετά της άθροιστικής μορφής του **ΑΛ** (τό A=1 είναι δυνάμει άθροιστικήν):

$$\text{ΑΛ} = \text{A} + \text{Λ} \Rightarrow \Sigma(\text{A} + \text{Λ}) \cong \text{Λ}$$

$$\text{ΑΤΟΜΟΝ} \Rightarrow \text{A} + \text{ΤΟΜΟΝ} \Rightarrow \Sigma(\text{A} + \text{ΤΟΜΟΝ}) \cong \text{ΤΟΜΟΝ}$$

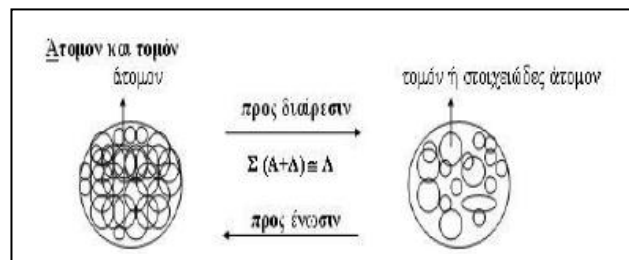
(όπου **Λ** τό όν ΤΟΜΟΝ, και **A+Λ** ή στερητική του μορφή ΑΤΟΜΟΝ)

Όρισμός του AN: Μέγα άθροισμα των στερητικών μορφών του όντος και υπό συνθήκας ισόδυναμεί εν τώ όρίω με τό ίδιον τό όν.

Ερμηνεία1: Τό εν άτομον δέν τέμνεται, δέν διαιρείται από μόνον του (υπό της Φύσεως), τά πολλά όμως και υπό συνθήκας (τό άθροιστικήν σύμβολον «Σ») και ότε τό πλήθος των φθάση τον κρίσιμον άριθμόν (τον καθωριζόμενον υπό της Φύσεως), και τέμνονται (διαιρούνται, διασπώνται) και τέμνουν, παράγοντα την αντίστοιχον και κατ' είδος ενέργειαν.

Τό γενικόν διάγραμμα

διασπάσεων και άνασυνθέσεων του ατόμου

Πλαίσιον0

1. **Εξ άριστερών προς τά δεξιά:** Τό άτομον (ύλικόν, γενετικήν, ήχητικήν, φωνητικήν, συλλογικήν και χρονικήν), διαιρείται (διάσπασις) εις τά ύποατομικά στοιχεία του, εις τά έξ ών συνεστήθη!

2. **Εκ δεξιών προς τά άριστερά:** Τά ύποατομικά στοιχεία, ένούνται προς άνασύνθεσιν και δι-αμόρφωσιν του ατόμου, εκ των όποίων αυτά παρήχθησαν κατά την διάσπασιν!

Z6 - Οί Διόσκουροι Ζήθος και Άμφίων κτίζουν τά τείχη τών Θηβών μέ τήν δύναμιν τής μουσικής!

Μία έκπληξις! Κατά τήν έναρξιν συγγραφής τής παρούσης τριλογίας «Ατόμων Διασπάσεις», ή δυνατότης διασπάσεως του άνάρθρου φθόγγου (του άτόμου του ήχου) έχαρακτηρίσθη ως «προβλέπεται».

Όμως, έδω και έννέα μήνες περίπου (άρχαι 2017), τό «προβλέπεται» έχει μετατραπή εις «ή πρόβλεψις έχει άρχισει νά πραγματοποιοιοείται»: *Βρετανοί έπιστήμονες τών πανεπιστημίων Μπρίστολ και Σάσεξ ήρχισαν νά έπαληθεύουν τόν μύθον τών διδύμων άδελφών Ζήθου και Άμφίονος: Χρησιμοποίησαντες συστοιχίας πολλών ήχείων, παρήγαγον ήχητικά κύματα ώρισμένης έντάσεως, τά όποία ήδύναντο - έξ άποστάσεως και άνευ έπαφής - νά έλκουν, νά άνυψώνουν, νά στρέφουν και νά καθιστούν μικρά άντικείμενα αίωρούμενα.*

Λέγεται ότι τά παραγόμενα ήχητικά κύματα δημιουργούν έλκτικήν άκτίνα ήχου. ή όποία περιβάλλει τό άντικείμενον και παράγει πεδίον έλκτικής δυνάμεως [βλέπε: **Nature Communications**].

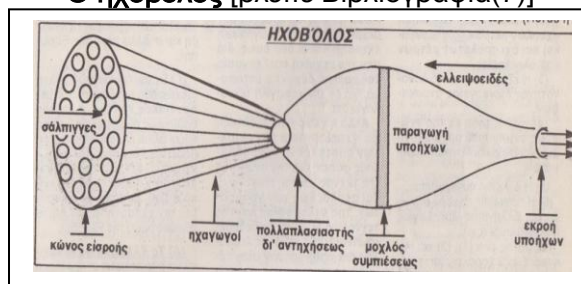
⇒ **Δέν δίδεται όμως ουδεμία έξήγησις ή έρμηνεία διά τό πώς αυτό γίνεται. Διά τό έάν τό άποτέλεσμα όφείλεται άποκλειστικώς εις τόν ήχον ή εις τήν ύπαρξιν και άνάδυσιν «κρυπτομένων σωματιδίων».**

Πλαίσιον1

Σημειώσεις1: Μία καινοτομική προσέγγισις θά έπιχειρηθι άργότερον έν τώ παρόντι [βλέπε Z13/ ΓΑ2.1 και ΓΑ2.2./Ερμηνείαι6,7].

Έν τή Λεξαριθμική Θεωρία κάθε μυθολογική πηγή άντανακλα έν ή περισσότερα πραγματικά γεγονότα - και εις τήν περίπτωσιν τών Θηβών - ή πληροφορία άντανακλά κάποιαν μακρυνήν έποχήν, κατά τήν όποίαν οί Έλληνες ήδύναντο νά χρησιμοποιοιοούν τήν ένέργειαν, πού έκλύεται έκ τής διασπάσεως του άνάρθρου άτόμου τής μουσικής (του άνάρθρου φθόγγου) διά τήν άποκόλλησιν όγκολίθων έκ τών όρέων, τήν άνύψωσιν, τήν μεταφοράν, τήν ειδικήν διαμόρφωσιν, τήν περιστροφήν και τήν έναπόθεσιν αυτών εις τήν κατάλληλον θέσιν (κτίσιμον) [βλέπε: Μαρκάτος Βιβλιογραφία(2)].

Ό ήχοβόλος [βλέπε Βιβλιογραφία(7)]

Πλαίσιον1.1

Ήχοβόλος έλεγχομένης και μη έλεγχομένης ένέργειας

Σημειώσεις2: Τό «σάλπιγγες» εις τόν ήχοβόλον ήμπορεί ν' άντικατασταθι μέ τό «ήχητικάί πηγαί».

Οί διδυμοί άδελφοί, Ζήθος και Άμφίων, έν τή Έλληνική μυθολογία αναφέρονται ως υιοί (κούροι) του Διός και τής Άντιόπης (κόρης του Άσώπου ή του Νυκτέως) και συνδέονται μέ τά τείχη τής πρωτοϊδρυθείσης πόλεως τών Θηβων έν Βοιωτία (ή ίδρυσις τής όποίας χάνεται εις τά βάθη του χρόνου, πριν άπό τόν κατακλυσμόν του Δευκαλίωνος, πιθανόν 5000 - 12000 π.Χ., περίπου).

Τά τείχη έπανιδρύθησαν υπό του Κάδμου (όχι του πρώτου), έλθόντος μετά τών Έλλήνων Φοινίκων έκ τής Φοινίκης τής Ήπειρου (έν μέρος τών άπογόνων του πρώτου Κάδμου ήμπορεί νά ήλθεν και έκ τής Φοινίκης τής Ασίας (Λίβανον), άποικίαν τής όμωνύμου ήπειρωτικής, χιλιάδας χρόνια μετά τόν κατακλυσμόν, οί άπόγονοί του όποίου έκ τών Θηβών είχον καταφύγει εις τήν Ήπειρον, λόγω του κατακλυσμού).

Κατά τήν παράδοσιν, ὁ μὲν Ζήθος διέθετε κυκλώπειον δύναμιν, ἀφοῦ διὰ τῆς δυνάμεώς του ἀπέσπα τεραστίους ὀγκολίθους ἐκ τῶν γειτονικῶν ὀρέων καί μετέφερον αὐτούς εἰς τόν χώρον τῆς περιτειχίσεως (ἠχοβόλος μὴ ἐλεγχομένης ἐνεργείας), ὁ δὲ Ἀμφίων ἐτοποθέτει καί συνηρμολόγει αὐτούς ὑπὸ τούς *μαγευτικούς ἤχους τῆς μουσικῆς τῆς* κιθάρας του (ἠχοβόλος ἐλεγχομένης ἐνεργείας).

Κατά τήν γνώμη μου, οἱ Διόσκουροι Ἀμφίων καί Ζήθος διέθεταν δύο βασικούς τύπους ἠχοβόλων:

I. Ἦχοβόλον μὴ ἐλεγχομένης ὑποηχητικῆς ἐνεργείας (σύντριψις καί ἀπόσπασις ὀγκολίθων ἐκ τῶν συμπαγῶν βράχων τῶν ὀρέων – προσωποποιηθέντα εἰς τόν Ζήθον,

II. Ἦχοβόλον ἐλεγχομένης ὑποηχητικῆς ἐνεργείας (ἀπλή προωστική συσκευή διὰ τήν μεταφοράν τῶν ὀγκολίθων εἰς τόν χώρον τοῦ κτισίματος τῶν τειχῶν) καί σύνθετον προωστικὴν μηχανήν διὰ τήν μεταφοράν, τήν λείανσιν, τήν διαμόρφωσιν εἰς τὸ ἐπιθυμητόν σχῆμα καί μέγεθος καί τήν συναρμολόγησιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀνεγειρομένων τειχῶν τῆς πόλεως – προσωποποιηθέντα εἰς τόν Ἀμφίονα.

Z7 - Ἡ καταστροφή τῶν τειχῶν τῆς Ἱεριχοῦς

Σχετικόν εἶναι καί τὸ ἀναφερόμενον εἰς τήν καταστροφὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱεριχοῦς ὑπὸ τούς ἤχους τῶν σαλπίγγων ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ:

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ διεδέχθη τόν «Αἰγύπτιον» Μωυσῆν εἰς τήν ἡγεσίαν τῶν ἐκδιωχθέντων ἐξ Αἰγύπτου Ἰσραηλιτῶν καί ἐπομένως ἐξ αὐτοῦ ἐγνώριζε τήν δύναμιν τοῦ ἤχου ὑπὸ καταλήλους συνθήκας εκπεμπομένου. Ὁ Μωυσῆς ὑπῆρξεν ἀνώτερον θρησκευτικόν στέλεχος (ιερεὺς τῆς Ἡλιουπόλεως) καί κατὰ συνέπειαν εἶχε μνηθῆ εἰς τὰς τεχνικάς καί τεχνολογικάς γνώσεις τῶν Ἑλλήνων Κρητῶν, οἱ ὅποιοι ἤδη ἀπὸ τοῦ 2200 π.Χ. περίπου ἤρχισαν νὰ ἀνασυγκροτοῦν (ἐπανασυγκροτοῦν) τὸ αἰγυπτιακὸν κράτος κατὰ πᾶσαν ἐννοιαν (διοίκησις, στρατός, θρησκεία, τεχνικά ἔργα καί μεγαλιθικά οἰκοδομαί (πυραμίδες). Οἱ πρῶτοι ἀποικισμοὶ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου (περιοχὴ Θηβῶν, Λούξορ) ἐπραγματοποιήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (κυρίως Ἀργεῖων) μέσω τῆς σημερινῆς Λιβύης, ἀπὸ τοῦ ἔτους 4500 π.Χ. καί πέραν, περίπου. Τότε ἡ Κάτω Αἰγύπτος (περιοχὴ ποταμοῦ Νείλου) ἦτο κατακλυσμένη ὑπὸ ποταμικῶν (ποταμίων – Νεῖλος) καί θαλασσινῶν ὑδάτων (Μεσόγειος Θάλασσα). Οἱ Ἕλληνες ἀποικισταὶ ἔφερον τὰ ὀνόματα **Ἦρος** (Horus ἢ Hores) καί **Ρά ἢ Ρέ**, εἶχον δὲ καταφύγει ἐκεῖ μετὰ τόν κατακλυσμόν τοῦ Δευκαλίωνος [βλέπε: Φουράκης Βιβλιογραφία(3) καί Μαρκάτος Βιβλιογραφία(4)].

Z8 - Ὁ ἤχος καί τὸ φῶς εἶναι ὁμοίας φύσεως;

Z8.1 - Ἠχόνιον, τὸ σωματίδιον τοῦ ἤχου!

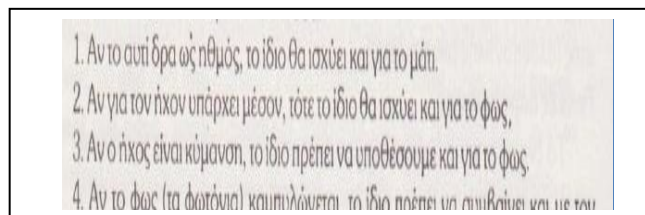
⇒ Ἡ «ὁμοία φύσις» ἐξάγεται ἐκ τῆς «Σχέσεως Ἰσοψηφίας» τῶν ὀνομάτων (λέξεων) *ἀκοή* (οὖς, αὐτί, ἤχος) καί *γλήνη* (κόρη ὀφθαλμοῦ, ὀφθαλμός):

ΑΚΟΗ = ΓΛΗΝΗ = 99:

(«Ἰσοψηφία ἐννοιῶν» σημαίνει «τομὴ ἐννοιῶν», δηλαδὴ οἱ ἐννοιες τέμνονται (ὅπως δύο τεμνόμενοι κύκλοι) καί ὡς ἐκ τούτου μοιράζονται κοινὰς ιδιότητες (εἶναι ἡ τομὴ τῶν κύκλων).

⇒ Ἡ λέξις «ἠχόνιον» εἰσήχθη εἰς τὸ σύγγραμμά μου [βλέπε Μαρκάτος Βιβλιογραφία(5)], ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακαλυφθείσης ἀμοιβαίας φυσικῆς σχέσεως ἤχου καί φωτός,

⇒ Τὰ πορίσματα αὐτὰ τῆς Λεξαριθμικῆς θεωρίας (ἐκτός τοῦ τρίτου) δὲν ἔχουν διατυπωθῆ - ἐξ ὅσων γνωρίζω - ὑπὸ τῶν ἐδικῶν ἐπιστημῶν.

Πλαίσιον2

Ἐξ ὅλων τῶν (1., 2., 3., 4.) πορισμάτων **συνεπάγεται ἡ ὁμοία φύσις τοῦ ἤχου μετὰ τοῦ φωτός**, καί συγκεκριμένως:

• Ἐκ τοῦ 1^{ου} συνεπάγεται ὅτι ἀμφότερα τὰ φυσικά μεγέθη ἤχος καί φῶς ὑπόκεινται εἰς διήθησιν (μέσω τοῦ ὠτός καί τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀντιστοιχῶς), ἡ λειτουργία τῆς ὁποίας προϋ-

ποθέτει ύπαρξιν σωματιδίου ύλης (τό ήχονιον διά τόν ήχον, τό φωτόνιον διά τό φώς). Άρα καί ό ήχος είναι δισυπόστατος (κύμα καί σωματίδιον), έν αντιθέσει προς τάς ειδικάς έπιστήμας, αί όποίαι θεωρούν τόν ήχον μόνον κυματικής μορφής.

• Έκ του 2^{ου} συνεπάγεται – λόγω τής όμοιας φύσεως - ότι άφού ό ήχος άπαιτεί μέσον διά τήν διάδοσίν του (ό αίήρ), τό ίδιον πρέπει νά ισχύη καί διά τό φώς, ώς έχει διατυπωθή καί υπό του Άριστοτέλους [βλέπε άκολουθως «Πλαίσιον3»].

Σημείωση: Είναι γνωστόν ότι οι Πυθαγόρας, Δημόκριτος, Πλάτων, Ευκλείδης και Εμπεδοκλής ερμήνευσαν την όραση των αντικειμένων ως κάτι το οποίο εν εξέτεμπε ο οφθαλμός προς τα παρατηρούμενα αντικείμενα.

Ο Άριστοτέλης εδέχθη την μεσολάβηση μεταξύ οφθαλμού και εξωτερικών αντικειμένων ενός μέσου (για την διάδοση των οπτικών ακτίνων), αναλόγου προς τον αέρα (για την διάδοση των ηχητικών κυμάτων).

Πλαίσιον3

• Έκ του 4^{ου} συνεπάγεται ότι καί ό ήχος καμπυλώνεται:

⇒ *Η καμπύλωση του ήχου προϋποθέτει, (α) ότι καί αυτός είναι καί σωματιδιακής μορφής καί (β) ότι αυτός δύναται, υπό συνθήκας ένδεχομένης, νά κινηθή μέ τήν ταχύτητα του φωτός.*

Σημειώσεις3:

I. Η ήχορύπανσις, λόγω τής διηθήσεως των σωματιδίων του ήχου (ήχονίων), είναι κυριολεκτική καί όχι ... θορυβώδης, Περαιτέρω, δυνάμεθα νά όμιλώμεν καί διά «φωτορύπανσιν» (διήθησις φωτονίων),

II. Η έπιστήμη δέν δέχεται τήν ύπαρξιν μέσου διά τήν διάδοσιν του φωτός. Η ταχύτης έν τώ κενώ είναι περίπου 300 000 χιλιόμε. ανά δεύτερον λεπτόν τής ώρας. Μέ τό «κενόν» έννοείται ή μή ύπαρξις αέρος, συμβατικής ύλης καί συμβατικής ένεργείας.

Παλαιότερον η έπιστήμη έδέχτο τήν ύπαρξιν του αιθέρος, αλλά μετά τό πείραμα των Νίκολσον - Μόρλεϋ (1887) καί κυρίως μετά τήν διατύπωσιν τής ειδικής θεωρίας τής Σχετικότητας υπό του Άϊνστάιν (1905) ό αιθήρ κατηγήθη. Έπανήλθεν όμως ύστερον από δέκα έτη από τόν ίδιον τόν Άϊνστάιν διά τής Γενικής Θεωρίας τής Σχετικότητας.

Σήμερον (2009 - 2017), έξ αιτίας των άδιεξόδων, των άποριών καί των «άναιτίων άποτελεσμάτων» τής Κβαντομηχανικής, φαίνεται ότι ό αιθήρ επανέρχεται [βλέπε καί Μαρκάτος Βιβλιογραφία (8)] .

III. Άς προβληματισθούν οι ειδικοί έπιστήμονες, μήπως τό «κενόν» δέν είναι καθόλου κενόν. Μήπως αυτό πληροϋται υπό τής κατά 96% περίπου (τής συνολικής ύλης καί ένεργείας του σύμπαντος) σκοτεινής ύλης καί σκοτεινής ένεργείας (μή μετρησίμων καί μή άνιχνευσίμων). Μήπως αί τελευταίαι άποτελοϋν έναλλακτικής όνομασίας διά τήν αιθερικήν ύλην καί τήν αιθερικήν ένεργειαν, άντιστοιχως, ή παράγονται έκ του πανταχού παρόντος καί πληρούντος τό σύμπαν αιθέρος δι' άμφιδρόμων ειδικών μεταλλακτικών καί μετασχηματιστικών διαδικασιών.

IV. Οι άρχαιοί Έλληνες φιλόσοφοι καί μαθηματικοί όμως - μόνον διά τής λογικής, του νοός καί του στοχασμού - καί τήν ύπαρξιν του φωτονίου συνέλαβον, καί τήν ύπαρξιν μέσου διά τήν διάδοσιν του φωτός προέβλεψαν [βλέπε «Σημείωση» έντός του Πλαισίου 3 / [βλέπε Μαρκάτος Βιβλιογραφία (5) / καί Βιβλιογραφία (6)].

Z9 - «Ήχόνιον», τό «σκοτεινόν» σωματίδιον: *Άναδύεται έκ του αιθέρος*

Είς τάς διασπάσεις των άτόμων τής άνοργάνου καί όργανικής ύλης (τό άτομον καί τό DNA, άντιστοιχως) γνωρίζομεν τά ύποατομικά στοιχεία, τά όποία διεμόρφωσαν αυτά καί τά όποία άποδίδονται καθ' έκάστην διάσπασιν.

Είς τήν περίπτωσιν όμως του άτόμου του ήχου (του φθόγγου, άνάρθρου καί ένάρθρου), ποία ύποατομικά στοιχεία (ύποφθογγικά) διεμόρφωσαν αυτό, τά όποία θά άποδοθούν κατ'ά τήν διάσπασιν;

Ο άριθμός 328 (γένος) παράγει δύο Γνωμονικής Άκολουθίας (ΓΑ), (1) τήν κυρίαν (τήν ήδη έξετασθεισαν άνωτέρω) καί (2) τήν συμπληρωματικήν της - ή όποία συνεξετάζεται μετά τής κυρίας - ένεργών ούτω ώς συνδετικός κρίκος μεταξύ αύτών (δηλαδή ό άριθμός 328):

[(203), γένος (328), άτομον (531), ηχόνιον (859), ...] ⇒ κυρία ΓΑ

[γένος (328), τομόν (530), ηχόνιον (858), ...] ⇒ συμπλ.ΓΑ

Z10 - Λεξαριθμική ανάλυσις:

Έκ τής κυρίας ΓΑ:

1. Όπως έχει δειχθή, τό «άτομον», ως όμοία μορφή μετά του «γένους» (δυνάμει διαιρετου), καί τέμνει καί τέμνεται (έφαρμογή του Άθροιστικού Νόμου (ΑΝ)). Συγχρόνως, ως στερητική μορφή του «τομόν», θεωρείται ή στοιχειώδης μορφή του⁽⁷⁾, τό όριακόν άθροισμα τής όποίας (Α άθροιστικόν) έξισώνεται μετά του ίδιου του όντος.

3. Τό ίδιον ισχύει καί διά τό «ήχόνιον» (ως όμοία μορφή των «γένους» καί «άτομον»: *Εί- ναι ή στερητική μορφή του «ήχόνιον» καί συγχρόνως ή στοιχειώδεις μορφή του.*

Έπομένως καί εις αυτό εφαρμόζεται ό Άθροιστικός Νόμος (ΑΝ)

$$ΑΛ = Α+Λ ⇒ Σ(Α+Λ) ≅ Λ$$

$$ΑΗΧΟΝΙΟΝ = Α+ΗΧΟΝΙΟΝ ⇒ Σ(Α+ΗΧΟΝΙΟΝ) ≅ ΗΧΟΝΙΟΝ$$

Έκ τής συμπληρωματικής ΓΑ:

Τό «ήχόνιον», ως όμοία μορφή του «τομόν»⁽⁶⁾, τέμνει: *ή διάσπασις του άναρθρου φθόγγου τής μουσικής θά έπιτευχθή* - όπως καί εις τās προηγουμένας δύο διασπάσεις {του άτόμου τής άνοργάνου ύλης ΑΤΟΜΟΝ (άτομική ένέργεια) καί του άτόμου τής όργανικής ύλης (ΑΤΟΜΟΝ DNA)] - όταν τό πλήθος των συσσωρευμένων φθόγγων φθάση τόν κρίσιμον αριθμόν, τόν όρίζόμενον υπό τής Φύσεως δι' έκάστην διάσπασιν.

⇒ Άρα, τό άτομον τής μουσικής (ό άναρθρος φθόγγος) άπελευθερώνει ήχόνια κατά τήν διάσπασιν.

Ή παρούσα περίπτωσις άντιστοιχεί:

(i) εις τόν ήχοβόλον μή έλεγχομένης δυνάμεως καί ένεργείας, διά του όποίου ό Ζήθος άπέσπα όγκολίθους έκ των όρέων, καί

(ii) εις τήν συσσώρευσιν των φθόγγων επί των τειχών τής Ίεριχους (των έξαγομένων έκ των σαλπίγγων). διά τήν κατακρήμνισίν των.

Z11 - Αί «Σχέσεις Διαπασών» άποκαλύπτουν τήν «σκοτεινήν φύσιν» του ήχονίου

Ή «Σχέσις Διαπασών» συνδέει δύο έννοιās του αύτου γένους (υπό τήν στενήν ή καί τήν εύρεϊαν έννοιαν), των όποίων οι λεξάριθμοι δίδουν πηλίκον τόν αριθμόν 2.

Έρμηνεία2: Ή έννοια του αριθμητου δημιουργείται, παράγεται, έκκινά έκ τής έννοιās του παρονομαστου - παράγουσα συγκεκριμένον άποτέλεσμα - καί ύστερον από ένα κύκλον έπιστρέφει εις αυτόν υπό διάφορον μορφήν.

⇒ Ή σχέσις άποδεικνύεται καί μαθηματικώς:

ΠΕΝΤΑΔΙΚΟΣ / ΕΞΑΔΙΚΟΣ = 740/370 =2: Τό ισόπλευρον τρίγωνον (μονάς κανονικου έξαγώνου, γωνίαι 60, 60, 60 μοιρών, διά τής άκολουθίās των προσεγγιστικων όμοιων τριγώνων (γωνιμόνων) καθ'Ήρωνα - Μαρκάτον, μετατρέπεται εις χρυσοϋν τρίγωνον (μονάς κανονικου πενταγώνου, γωνίαι 36, 72, 72 μοιρών.

Χαρακτηριστικόν παράδειγμα άποτελεϊ τό ζεύγος (Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, Η ΔΟΥΛΕΙΑ)

⇒ Πάσα επανάστασις έκκινά έκ δουλείας καί καταλήγει εις δουλειαν υπο διάφορον μορφήν, ύστερα από ένα κύκλον.

[βλέπε Μαρκάτος: www.hellenes-markatos.gr/ Άρθρα/ Ή έλευσις τής σελήνης, ή ανακαταδυομένη Άτλαντίς καί ό έμφρων άνθρωπος

1η - (ΗΧΟΣ)/(Η ΥΛΑ) = 858/439 =2: Ή πρώτη σχέσις διαπασών δεικνύει τήν παραγωγήν του ήχου έκ τής συμβατικής ύλης: *έκ τής ταλαντώσεως των άτόμων καί μορίων τής ένεργου συμβατικής ύλης (λόγω του άρθρου «η» - ύλα, δωρικός τύπος).*

Έρμηνεία3: Ό ήχος έκκινά έκ τής ένεργου συμβατικής ύλης καί έπιστρέφει εις αυτήν, άφου παράξη τό έπιθυμητόν άποτέλεσμα (ήχητικά κύματα / συμβατικήν ένέργειαν).

2α - (ΗΧΟΣ)/(ΑΨΛΗ) = 858/439 =2: Ή δευτέρα σχέσις διαπασών συνδέει τά μεγέθη ΉΧΟΣ καί ΑΨΛΗ. Τό «άύλη» έδω λαμβάνεται ως ούσιαστικόν (τό έπίθετον είναι άυλος, άύλη, άυλον) καί σημαίνει «τό στερούμενον ύλης», δηλαδή άποτελεϊ τήν στοιχειώδη μορφήν τής ύλης (τής συμβατικής ύλης, τής μετρησίμου καί άνιχνευσίμου υπό τής έπιστήμης). Έπομένως ή «άύλη» ταυτίζε-

ται άθροιστικώς μέ τήν σκοτεινήν ύλην (τήν μή μετρήσιμον και μή άνιχνεύσιμον υπό τής έπιστήμης), τό όριακόν άθροισμα τής όποίας (Άθροιστικός Νόμος) παράγει τήν συμβατικήν ύλην [βλέπε Ζ12]

Έρμηνεία4: Ό ήχος έκκινά και εκ τής μή ύλης (τής άύλης), παράγει έν συγκεκριμένον άποτέλεσμα (συμβατικήν ένέργειαν / ήχητικά κύματα μέ τό σωματιδίον των, τό ήχόνιον), και ύστερον άπό ένα κύκλον έπιστρέφει εις αύτήν υπό διάφορον μορφήν.

3^η: (ΥΛΗ)/(ΝΕΡΘΕΝ) = 438/219 = 2: Η τρίτη σχέση διαπασών άποκαλύπτει τήν τοπικήν σχέση των δύο έννοιων «ύλη» και «άύλη» (μή ύλη) (νέρθεν: κάτωθεν έν κινήσει και έν μή κινήσει).

Έρμηνεία5: Η ύλη (ή συμβατική ύλη) πράγματι εκκινά εκ τής σκοτεινής ύλης (κάτωθεν, νέρθεν), - άφοϋ πρώτον δημιουργηθή έν αυτή - και ύστερον άπό ένα κύκλον έπιστρέφει εις τήν «νέρθεν όντότητα» (τήν σκοτεινήν ύλην) υπό διάφορον μορφήν.

Σημειώσεις4: Τό «νέρθεν (νέρθε, ένερθε) είναι έπίρρημα τοπικόν (κινήσεως (έκ) και μή κινήσεως (έν)) και σημαίνει: «κίνησις: εκ των κάτω, κάτωθεν» / μή κίνησις: «κάτω, ύποκάτω».

Τό «νέρθεν» αναφέρεται εις ό,τι εύρίκεται κάτωθεν τής έπιφανείας τής θαλάσσης (π.χ. Κάτω Χώραι, Όλανδία, και Βέλγιον) ⁽⁸⁾. Μεταφορικώς, ή έπιφάνεια τής θαλάσσης άντιστοιχεί εις τάς συμβατικάς όντότητας, συμβατικήν ύλην και συμβατικήν ένέργειαν, ένώ τά «κάτω, ύποκάτω» (μετά κινήσεως και άνευ κινήσεως) άντιστοιχούν εις τήν ύποκάτω ύλην και ένέργειαν, σηλαδή εις τήν σκοτεινήν ύλην και την σκοτεινήν ένέργειαν.

Ζ12 – Ό ήχος διά του αίθέρος και του πραγματικού κενού καταργεί τήν βαρύτητα

Έν τώ πλαισίω1 έλεχθη ότι Άγγλοι έρευνηταί διά των ήχητικών κυμάτων έπέτυχον τήν έλξιν, άπτωσιν, μετακίνησιν, αιώρησιν και άνύψωσιν άντικειμένων έξ άποστάσεως. Αυτό συνεπάγεται – κατά τήν Λεξαριθμικήν θεωρίαν - όπι ό ήχος πρέπει νά συνεργάζεται μετά των τεσσάρων θεμελιωδών όντοτήτων: *του αίθέρος, του πραγματικού κενού, τής άύλης (τής σκοτεινής, μή συμβατικής ύλης) και τής ύλης (τής συμβατικής),* αι δέ σχέσεις του μετ' αυτών πρέπει νά έπαληθεύωνται:

Τοιουτοτρόπως, αι προηγούμεναι «Σχέσεις Διαπασών» έδειξαν τήν «τοπικήν σχέση» ύλης και άύλης και άπέδειξαν τήν δημιουργίαν τής πρώτης υπό τής δευτέρας διά τής άθροίσεως και συσσωρεύσεως της και μέχρι έπιτεύξεως του κρισίμου αριθμού του στοιχειώδους σωματιδίου της (έφαρμογή του Άθροιστικού Νόμου τής θεωρίας (ΑΝ)):

$$ΑΨΛΗ = Α+ΑΨΛΗ \Rightarrow \Sigma(ΑΨΛΗ) = \Sigma(Α+ΨΛΗ) \cong ΥΛΗ$$

⇒ Έπιπλέον, άπεκάλυψαν τό γεγονός όπι ό ήχος μετέχει και τής μή ύλης (άύλης, τής σκοτεινής) και τής ύλης (τής συμβατικής).

Ζ13 – Η μοναδική συμβολή τής χρυσής τομής Φ

Αί έπόμεναι «Σχέσεις Χρυσής Τομής Φ» (αι Γνωμονικά Άκολουθια (ΓΑ)) εκτυλίσσουν όλον τό νήμα των διαλεκτικών σχέσεων του ήχου και των ήχητικών κυμάτων του μετά τής βαρύτητος, τής άβαρύτητος, τής άντιβαρύτητος και του συμβατικού κενού (μετά του περιεχομένου του αίθέρος),

Αί διαλεκτικά σχέσεις άποτελούν «γεγονότα» (έχουν γίνει και γίνονται) και έπομένως δέν δύνανται ν' άμφισβητηθούν έπιστημονικώς. Έκείνο πού μπορεί ν' άμφισβητηθή είναι τό είδος και ό βαθμός άποδοχής τής διδομένης έρμηνείας:

⇒ **Η άκριβής έρμηνεία αφήνεται διά τούς θεωρητικούς Φυσικούς και τούς Κοσμολόγους.**

Ούτω, αι έννοιαι μέ έντονον γραμματοσειράν, ως συνδεόμεναι διά μιās δυνάμεως τής Χρυσής Τομής Φ (του Μέσου και Άκρου Λόγου}, Φ¹ = (1+√5)/2 = 1,6180339... ≈ 1,618 ≈ 1,62 // Φ² = ΦΦ = 2,618... Φ³ = ΦΦΦ = 4,236... , κλπ.), άποτελούν στοιχεία τής ίδιας διαλεκτικής μεταβολής, άνήκουν δηλαδή έν τώ αύτώ γενεαλογικώ δένδρω έννοιών:

ΓΑ1- [425 (αιθερικός), 687 (αγέννητος = η υλοενέργεια), 1112 (βαρύτητα = τα κουάρκς), ...]

Έκ τής ΓΑ1 συνεπάγονται:

α, τό άγέννητον του «ό,τι άνήκει εις τόν αίθέρα» (αιθερικός):

$$(αιθερικός)/(αγέννητος) = 687/425 \approx \Phi$$

β, τό άγέννητον τής υλοενεργείας:

$$αγέννητος = η υλοενέργεια = 687$$

(αι έννοιαι ως ισόψηφοι, τέμνονται εις κοινόν τόπον, μοιραζόμεναι κοινάς ιδιότητας).

⇒ Πρόκειται διά τήν μή συμβατικήν ὕλην καί τήν μή συμβατικήν ἐνέργειαν, τάς λεγομένας «σκοτεινήν ὕλην καί σκοτεινήν ἐνέργειαν», αἱ ὁποῖαι ὡς ἐνεργοί μορφαί (λόγω τοῦ ἄρθρου «η») παράγουν ἀθροιστικῶς (διά τοῦ Ἀθροιστικοῦ Νόμου (AN) τάς ἀντιστοίχους συμβατικές):

$$A\dot{Y}LH = A + A\dot{Y}LH \Rightarrow \Sigma(A\dot{Y}LH) = \Sigma(A + \dot{Y}LH) \cong \dot{Y}LH$$

β. τήν ἐμφάνισιν τῆς βαρύτητος κατά τήν δημιουργίαν (ἢ ἀναδημιουργίαν τοῦ σύμπαντος) :

$$(\text{βαρύτητα})/(\text{αγέννητος}) = 1112/687 \approx \Phi$$

Σημειώσεις5: Τό «ἀγέννητον» δέν ἀναφέρεται εἰς τήν βαρύτητα αὐτήν καθ' ἑαυτήν, πού διέπει τάς ἀμοιβαίας ἐλξεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀλλά εἰς τοὺς φορεῖς τῆς δυνάμεώς της, τά ὑποθετικά στοιχειώδη σωματίδια βαρυόνια ἢ βαρυτόνια. Αὐτά εἶναι ἀγέννητα, προϋπάρχουν.

ΓΑ2 - [239 (), 386 (), 625 (αιθερονόμος = ο ενοποιός = ο ελκοποιός = το αιθέριον), 1011 (βαρύτης = εντελέχεια = οι διαστάσεις), 1636 (εξωσύμπαν = το διαστελλόμενον σύμπαν), 2637 (πρώτα σωματίδια), ...]

Ἐκ τς ΓΑ2 συνεπάγονται:

α. ἡ κοσμολογική σχέση τῶν ἐννοιῶν *αιθερονόμος* καί *βαρύτης*:

$$\text{αιθερονόμος} / \text{βαρύτης} = \text{ελκοποιός} / \text{βαρύτης} = \text{ενοποιός} / \text{βαρύτης} = 1011/625 \approx \Phi$$

(αιθερονόμος (αἰθήρ, νέμομαι): ἡ «ζῶσα» (ἡ βαρύτης) ἐν τῷ αἰθέρι). ἡ νεμομένη, ἡ μοιραζομένη μέτ' ἄλλων (ἡ βαρύτης) τόν αἰθέρα).

Ἑρμηνεία6: Ἡ διαλεκτική σχέση τῶν ἐννοιῶν (σχέσις χρυσῆς τομῆς Φ) δεικνύει τήν ὑπαρξιακὴν σχέσιν τῆς βαρύτητος μετὰ τοῦ αἰθέρος: *ἡ βαρύτης ὑπάρχει ὅσον ὑπάρχει αἰθήρ, ἢ, ἡ ὑπαρξις τοῦ αἰθέρος ἐξασφαλίζει τήν ὑπαρξιν καί λειτουργίαν τῆς βαρύτητος.*

⇒ Ἡ ἄρνησις τῆς προτάσεως αὐτῆς μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τήν κατάργησιν τῆς βαρύτητος.

Ἑρμηνεία7: Μήπως λοιπόν ὁ ἦχος διά τῶν ἠχητικῶν κυμάτων του, ἀπωθῶν τόν αἰθέρα ἀπό ἓν σῶμα (ἐσωτερικῶς καί ἐξωτερικῶς), αἶρει τήν βαρύτητα, δημιουργεῖ *πραγματικόν κενόν*, μέ ἀποτέλεσμα τό σῶμα νά ὑπόκειται πλέον εἰς τήν ἀβαρύτητα καί τήν ἀντιβαρύτητα.

Ἡ ΓΑ2 συμπληρώνεται ἀπό τάς ΓΑ2.1 καί ΓΑ2.2, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτουν τήν ἀντιβαρυτικήν ιδιότητα τοῦ κβαντισμένου ἤχου (διαδομένου κατὰ ποσότητος ἐνεργείας, ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει καί μέ τήν διάδοσιν τοῦ φωτός) καί τοῦ αἰθέρος:

ΓΑ2.1 - [224 (), 362 (), 586 (), 948 (ο ἦχος = κβαντισμένος), 1534 (ο αντιβαρυτικός), ...]

ΓΑ2.2 - [326 (αιθέρας), 527 (σκιοειδής), 853 (τετραεδρική). 1380 (ἡ ἀντιβαρύτης = ο μέσος καί ἄκρος λόγος), 2233 (εξωκοσμική), 3618 (πυκνότης ἐνεργείας τοῦ σύμπαντος), ...]

β. Ὁ αἰθερονόμος (λόγω τῆς ἰσοψηφίας) ποιεῖ ἔλξιν (ελκοποιός) καί ποιεῖ ἐνωσιν εἰς Ἐν (ενοποιός) τοῦ περιβάλλοντος χώρου. Τό αὐτό ἰσχύει καί διά τήν βαρύτητα (λόγω τῆς διαλεκτικῆς σχέσεως).

ΓΑ3 - [263 (), 425 (αιθερικός = ανοδικός = αιθεροποιεῖν), 688 (προϋλη = ἡ ἐνεργειοκρατία), 1113 (το ηχείον = ἀβαρύτητα), 1801 (συμπαντικός νόμος), ...]

Ἐκ τῆς ΓΑ3 συνεπάγονται:

α. Ἡ διαλεκτική σχέση τῶν ἐννοιῶν *αιθερικός* καί *συμπαντικός νόμος*:

$$(\text{συμπαντικός νόμος}) / \text{αιθερικός} = 1801/425 \approx \Phi\Phi\Phi \approx \Phi^3.$$

Ἑρμηνεία8: Ἡ φράσις «Ὁ Συμπαντικός Νόμος τῆς Ἑλξεως» θά μπορούσε νά διατυπωθῆ ὑπό τήν ἐννοιολογικῶς ἰσοδύναμον φράσιν «**Ἐλκτικός, ὁ συμπαντικός Νόμος**», δηλαδή ὅλα τά οὐράνια σώματα διέπονται ἀπό μίαν κοινήν ιδιότητα, αὐτῆς τῆς ἀμοιβαίας ἐλξεως.

⇒ Ἐτσι μπορεῖ νά διατυπωθῆ ἡ φράσις «**Αἰθερικός, ὁ συμπαντικός Νόμος**», δηλαδή ὅλος ὁ διαστημικός χώρος πληροῦται ὑπό τοῦ αἰθέρος, ἐκ τοῦ ὁποῖου τά πάντα πηγάζουν.

ΓΑ4 - [907 (ἡ αυτοαἰθήρ = το ἀγέννητον = ἡ προϋπαρξιν), 1467 (ἡ μη μετρήσιμος ὕλη = ἡ μη συμβατική ὕλη = ἡ ἐμφυσητέα), 2374 (), ...].

Ἐκ τῆς ΓΑ4 συνεπάγονται:

α. τό ἀγέννητον καί ἡ προϋπαρξη τοῦ αἰθέρος:

$$\eta \text{ αυτοαιθήρ} = \text{το ἀγέννητον} = \eta \text{ προϋπαρξη} = 907$$

(αἱ ἔννοιαι, ὡς ἰσόψηφοι, τέμνονται εἰς κοινόν τόπον).

Ἑρμηνεία9: Αἱ ἀναρθροὶ ἔννοιαι (ἀνευ τῶν ἀρθρων ἡ, το) ἀνήκουν ἐν τῷ εἶναι, τό δύναμι ἐπάρχειν), ὡς ἀναρθροὶ δέ, ἔχουν ἤδη εἰσέλθει καί κινούνται ἐν τῷ γίνεσθαι (τό ἐνεργεία ἐπάρχειν): *ἡ δημιουργία (ἢ καί ἡ ἀναδημιουργία τοῦ σύμπαντος) ἔχει ἀρχίσει.*

(το ὄνομα αἰθήρ εἶναι καί θηλυκόν (ἢ αἰθήρ, ἀείποτε παρ' Ὀμήρω)). «Αὐτοαιθήρ» σημαίνει τόν πραγματικόν αἰθέρα).

β. ἡ τελική ἀπάντησις εἰς τήν ἐπιστήμην, ἀναφορικῶς μέ «τό ποῦ ἀναφέρονται ἡ ἀνάγονται ἢ μή μετρήσιμος καί ἡ μή συμβατική ὕλη, ποῦ καταλαμβάνουν τήν συντριπτικήν πλειονότητα τοῦ συμπαντικοῦ χώρου (96% περίπου)»:

$$(\eta \text{ αυτοαιθήρ}) / (\eta \text{ μη μετρήσιμος ὕλη}) =$$

$$(\eta \text{ αυτοαιθήρ}) / (\eta \text{ μη συμβατική ὕλη}) = 1467/907 \approx \Phi.$$

⇒ εἶναι ἡ αἰθήρ (ἢ ὁ αἰθήρ), ἡ πέμπτη οὐσία καί ἰσοδυναμῶς τό κινῶν ἀκίνητον τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ πανταχοῦ παρούσα ἐν τῷ σύμπαντι, ἡ πληροῦσα τόν μικρόκοσμον καί τόν μακροκόσμον.

ΓΑ5 - [284 (Θεός), 459 (), 743 (ηχείον), 1202 (αντιβαρυτική = ἡ πέμπτη οὐσία), 1945 (ἡ φωτονική ἐνέργεια = ἐμφυσώ), 3147 (), ...]

Ἐκ τῆς ΓΑ5 συνεπάγονται:

α. ἡ ἰσοψηφική σχέσις τῶν ἐννοιῶν «αντιβαρυτική» καί «ἡ πέμπτη οὐσία»:

$$\text{αντιβαρυτική} = \eta \text{ πέμπτη οὐσία} \approx 1202$$

(αἱ ἔννοιαι, ὡς ἰσόψηφοι, τέμνονται εἰς κοινόν τόπον).

Ἑρμηνεία10: Ἡ ἀντιβαρυτική φύσις τοῦ αἰθέρος (τῆς πέμπτης οὐσίας) ὑπῆρχε ἤδη ἐν τῷ εἶναι (ἔννοια ἀναρθρος) καί ἀκολούθως ὑλοποιήθη ἐν τῷ γίνεσθαι (ἔννοια ἀναρθρος).

β. ἡ διαλεκτική σχέσις τῶν ἐννοιῶν «Θεός» καί «ἡ πέμπτη οὐσία» (ὁ αἰθήρ ἢ ἡ αἰθήρ):

$$(\eta \text{ πέμπτη οὐσία}) / \text{Θεός} = 1202 / 284 \approx \Phi\Phi\Phi = \Phi^3$$

Ἑρμηνεία11: Ἡ παρούσα σχέσις ἀφ' ἐνός μέν μᾶς εἰσάγει εἰς τήν μεταφυσικότητα τῆς Κοσμογονίας καί τῆς Κοσμολογίας, ἀφ' ἑτέρου δέ μᾶς ἀποκαλύπτει τήν διασύνδεσιν τῶν φύσεων τοῦ δυνάμι Θεοῦ (τό εἶναι) καί τῆς πεμπτουσίας, τοῦ αἰθέρου:

• Αἰθήρ, το κατοικητήριον τῶν θεῶν, Ὅμ.Ἰλ. Ο192

• Ζεὺς αἰθέρι ναίων (καποικῶν), Ὅμ.Ἰλ. Β42

• Αἰθήρ, ἰσοδύναμον τῆ θεότητι: Ζεὺς ἐστίν αἰθήρ, Αἰσχύλ. Ἄποσπ. 65Α

γ. ἡ κοσμολογική σχέσις αἰθέρος καί φωτός (φωτονική ἐνέργεια):

$$(\eta \text{ πέμπτη οὐσία}) / (\eta \text{ φωτονική ἐνέργεια}) = 3147/1945 \approx \Phi$$

δ. Ὁ Θεός, ὡς αἰθερική ἐνέργεια, μετατρέπεται ὑπὸ συνθήκας εἰς φωτονικὴν ἐνέργειαν (φῶς).

ΓΑ6 - [653 (ἡ νοητικὴ ἐνέργεια = ἡ ἀπειρος ἐνέργεια), 1056 (), 1709 (ἡχητικά κύματα = ἐκ τοῦ μηδενός παραγομένη ἐνέργεια), 2765 (ἡ δημιουργία τοῦ σύμπαντος), ...]

Ἐκ τῆς ΓΑ6 συνεπάγονται:

α. ἡ θεολογική, θεογονική καί μεταφυσική σχέσις τῆς νοητικῆς ἐνεργείας μετὰ τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος :

$$(\eta \text{ δημιουργία τοῦ σύμπαντος}) / (\eta \text{ νοητικὴ ἐνέργεια}) =$$

$$(\eta \text{ δημιουργία τοῦ σύμπαντος}) / (\eta \text{ ἀπειρος ἐνέργεια}) =$$

$$2765 / 653 \approx \Phi\Phi\Phi = \Phi^3$$

Ἑρωτήματα1:

I. Ἐγένετο τό σύμπαν διὰ νοητικῆς ἐνεργείας; (μέ τήν ἐνέργειαν τοῦ Νοός τοῦ Θεοῦ;)

II. Μήπως ἔχει ἔλθει ὁ καιρός διὰ τήν ἐπιστήμην νά διατυπώσῃ νέα κοσμολογικά πρότυπα περὶ τήν δημιουργίαν, λειτουργίαν καί ἐρμηνείαν τοῦ σύμπαντος, εἰς τὰ ὅποια θά ἐντάξῃ τόν αἰθέρα καί τόν Μέσον καί Ἄκρον Λόγον Φ (τήν Χρυσῆν Τομήν Φ), ὡς πραγματικῆς (γεωμετρικῆς καί μή ὑπερβατικῆς⁹) παγκοσμίου σταθερᾶς;

$$\text{Παγκόσμιος Σταθερά} = \text{Μέσος καί Ἄκρος Λόγος} = 1310$$

β. ἡ δυνατότης παραγωγῆς «ἀπείρου ἐνεργείας» ὑπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμάτων:

$$\frac{(\text{ἠχητικά κύματα})/(\text{ἡ νοητική ἐνέργεια})}{(\text{ἠχητικά κύματα})/(\text{ἡ ἀπείρος ἐνέργεια})} = 1709/653 \approx \Phi\Phi = \Phi^2$$

$$\frac{(\text{ἐκ τοῦ μηδενὸς παραγομένη ἐνέργεια})/(\text{ἡ νοητική ἐνέργεια})}{(\text{ἐκ τοῦ μηδενὸς παραγομένη ἐνέργεια})/(\text{ἡ ἀπείρος ἐνέργεια})} = 1709/653 \approx \Phi\Phi = \Phi^2$$

Z14 Τὸ «μηδέν» τῆς Λεξαριθμικῆς θεωρίας καὶ τὸ «τίποτα» τῆς Κοσμολογίας

Ἑρμηνεία12: Τὸ «μηδέν» ἐν τῇ Λεξαριθμικῇ θεωρίᾳ δὲν εἶναι τὸ «τίποτα» τῆς Κοσμολογίας. Ἡ λέξις συντίθεται ἐκ τῶν *μη*, *δέ* καὶ *ἐν* (μηδέ ἐν) καὶ σημαίνει «αὐτὸ ποῦ δέν εἶναι ἐν», «αὐτὸ ποῦ δέν ἔχει ἀριθμοποιηθῆ καὶ μαθηματικοποιηθῆ διὰ τοῦ Γίγνεσθαι»:

• Τὸ Ἐν ταυτίζεται μὲ τὸν ἐνεργὸν ἀριθμὸν 1, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπορρέουν ὅλοι οἱ χρησιμοποιούμενοι ἐνεργοὶ (συνήθεις) ἀριθμοί, ρητοὶ (ἀκέραιοι, κλασματικοί) καὶ ἄρρητοι (ὑπερβατικοὶ καὶ μὴ ὑπερβατικοί):

• Τὸ ἐνεργὸν Ἐν εἶναι εἰκὼν τοῦ εἰδητικοῦ Ἐν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπορρέουν δυνάμει ὅλοι οἱ ἐπὶ μέρους εἰδητικοὶ ἀριθμοί.

• Ἡ δημιουργία (ἢ ἡ ἀναδημιουργία) τοῦ σύμπαντος ἀρχίζει μὲ τὴν προβολὴν τῶν ἐν τῷ εἶναι εἰδητικῶν ἀριθμῶν ἐπὶ τῶν ἀντιστοίχων ἐνεργῶν ἀριθμῶν.

• Ἄπαντες οἱ εἰδητικοὶ ἀριθμοί, προβαλλόμενοι ἐν τῷ Γίγνεσθαι, συσσωρεύονται διὰ νὰ ἰκανοποιήσουν τὸν Ἀθροιστικὸν Νόμον (AN):

$$\text{ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ} = \text{ΕΙΣΕΙΝΑΙ} = \text{ΕΙΣΙΕΝΑΙ} = 291$$

$$\text{ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ} = \text{Α} + \text{ΑΡΙΘΜΙΟΝ} = 291$$

Ὄντολογικὸς ὀρισμὸς τοῦ «Γίγνεσθαι»: Ἡ διὰ νοητικῆς ἐνεργείας μετατροπὴ τῶν ἐν τῷ εἶναι δυνάμει ὑπαρχόντων ἀδιαίρετων στοιχειωδῶν σωματιδίων (ὑποθετικῶν καὶ μὴ) καὶ προβολὴ αὐτῶν εἰς ἀντίστοιχα ἐνεργεῖα ἐν τῷ Γίγνεσθαι.

(τὰ «εἰσεῖναι» καὶ «εἰσιέναι» εἶναι ἀπαρέμφατα τῶν «εἰσεῖμι» (ὑπάρχω ἐντός) καὶ «εἰσίημι» (πέμπω ἐντός).

Αἱ ἔννοιαι «γίγνεσθαι» καὶ «ἀρίθμιον» ἰκανοποιοῦν τὸν Ἀθροιστικὸν Νόμον (AN) τῆς θεωρίας, ἀφοῦ διαφέρουν κατὰ μονάδα $A=1$:

$$\Sigma(\text{ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ}) = \Sigma(\text{Α} + \text{ΑΡΙΘΜΙΟΝ}) \approx \text{ΑΡΙΘΜΙΟΝ}$$

(τὸ «ἀρίθμιον» εἶναι οὐδέτερον τοῦ «ἀριθμῶς, ος, ον), ἀνάγεται εἰς τὸν «ἀριθμὸν», καὶ δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐπιπέτον τοῦ «ἀριθμὸς». Σημαίνει τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ, τὸ καταριθμούμενον, τὸ μετὰ τινοσ συγκαταριθμούμενον)

Ἑρμηνεία13: Τὸ «Γίγνεσθαι» εἶναι ἡ στερητικὴ μορφή τοῦ «Ἀρίθμιον» (ἐν ὅλῳ καὶ ἐν μέρει), ἀφοῦ οἱ λεξαριθμοὶ τῶν διαφέρουν κατὰ μονάδα. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὸν ὀρισμὸν τοῦ AN [βλέπε Z5], κάθε εἰσερχόμενον σωματίδιον πρέπει ἀθροιζόμενον νὰ φθάσῃ τὸν προβλεπόμενον κρίσιμον ἀριθμὸν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἰσοδυναμία τῶν δύο μέρων (στερητικῆς καὶ μὴ).

Παραπομπαί:

(1) I. **ἄτομος, ἄτομος, ἄτομον:** ὁ μὴ τμηθεὶς, ἄκοπτος, ἀθέριστος.

II. **ἄτομος, ον:** ὃν δέν δύναται τις νὰ κόψῃ, ἀδιαίρετος, ἀτμητος.

1. **ἄτομα σώματα:** τὰ ἄτομα, ἧτοι ἀδιαίρετα μόρια ὕλης, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος, Δημόκρ. π. Ἀριστ. π. Οὐρ.

2 **ἄτομος, ον (ἐπὶ χρόνου):** οὐχ οἷόν τε εἰς ἀτόμους χρόνους διαιρεῖσθαι τὸν χρόνον, Ἀριστ. Φυσ.8..8,24.

3. **ἄτομοι:** ἐνν. οὐσίαι, Πλούτ.2.

4. **ἄτομος, ον:** ἀπείρως μικρός.

3 **ἄτομος, ον (ἐν τῇ λογικῇ):** τὰ ἄτομα, τὰ καθ' ἕκαστα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ εἶδη

4. **ἐπίρρ.:** ἀτόμως, ὑπάρχειν ἀτομικῶς ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως μέσου ὄρου.

(2) 1. **στοιχεῖον:** ἀπλοῦς τις ἦχος τῆς φωνῆς θεωρούμενος ὡς μέρος στοιχειώδες τῆς γλώσσης, Πλάτ. Κρατ. 424D

2. **στοιχεῖον,** ἀδιαίρετον τῷ εἶδει, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4.3,1.

3. **στοιχεῖον.** ἐστὶ φωνὴ ἀδιαίρετος Ἀριστ. Ποιητ. 20,22

4. **γράμμα,** σύμβολον, ψηφίον δι' ἕκαστον φθόγγον τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς (γράμματα λέγονται διότι γράφονται, στοιχεῖα δὲ διότι εἶναι τὰ ἀαπλοῦστερα μέρη τῶν λέξεων).

(3) «Γνωμονική Ακολουθία» (έκ του ρήματος γινώσκω: (ό γινώσκων, ό γνωρίζων, ό ειδήμων) είναι μία ακολουθία τύπου Fibonacci (1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, ...), όπου τά μέλη της είναι **λέξεις - αριθμοί - έννοιαι**, και κάθε μέλος από του τρίτου και πέραν ισούται με τό άθροισμα των δύο προηγούμενων:

$$\text{λέξεις}(1) + \text{λέξεις}(2) = \text{λέξεις}(3), \text{λέξεις}(2) + \text{λέξεις}(3) = \text{λέξεις}(4), \dots, \text{λέξεις}(n-2) + \text{λέξεις}(n-1) = \text{λέξεις}(n) \\ \Rightarrow \text{λέξεις}(n) / \text{λέξεις}(n-1) = \Phi. \text{ Όμοιοι μορφαί): } 203+328 = 531, 328+531=859, \dots$$

Τά μέλη πάσης Γνωμονικής ακολουθίας συγκρίνονται με τά μέλη ενός γενεαλογικού δένδρου:

πρόπαππος, πάππος, πατήρ, υίός, έγγονός, δισέγγονος, ...,

άνήκουν δηλαδή εις τό ίδιον γενεαλογικό δένδρον έννοιών.

Η ακολουθία των μελών του γενεαλογικού δένδρου αντιστοιχίζεται με ακολουθίαν όμοίων τριγώνων, όπου έκαστον τρίγωνον διαφέρει του άλλου κατά τό μέγεθος, τήν θέσιν και τόν προσανατολισμόν (ΑΝΙ-ΣΟΤΗΣ). λόγω όμως τής όμοιότητας (τά όμοια τρίγωνα έχουν ίσας γωνίας), έκαστον έξ αυτών δύναται νά ταυτισθή με όποιοιδήποτε άλλο, εάν (**α**) άμφότερα άναχθούν εις τήν ίδιαν κλίμακα διά σμικρύνσεως ή μεγενθύσεως, (**β**) καταλλήλως μετακινηθούν, και (**γ**) καταλλήλως περιστραφούν (ΙΣΟΤΗΣ).

Είς κάθε (ΓΑ) διακρίνομεν τόν *παραγωγόν της* (τόν ελάχιστον έξ των άπείρων πρακτικώς) και τήν *γεννήτορα έννοιάν της*: π.χ., έν τή (ΓΑ) **203, 328, 531, ...**, ό μέν αριθμός 328 είναι ό ελάχιστος παραγωγός της, ό δέ αριθμός 203 είναι ή γεννήτωρ έννοια,

(4) Οί αριθμοί έντός των παρενθέσεων είναι τά άθροίσματα (οί λεξάρημοι) των έξ άριστερών όνομάτων (λέξεων), συμφώνως προς τό Άλφαριθμητικόν Σύστημα των Έλλήνων:

α=	1	β=	2	γ=	3	δ=	4	ε=	5	F=	6	ζ=	7	η=	8	θ=	9
ι=	10	κ=	20	λ=	30	μ=	40	ν=	50	ξ=	60	ο=	70	π=	80	Φ=	90
ρ=	100	σ=	200	τ=	300	υ=	400	φ=	500	χ=	600	ψ=	700	ω=	800	Ψ=	900

π.χ., ΓΕΝΟΣ = Γ+Ε+Ν+Ο+Σ = 3+5+50+70+200 = 328

(5) Η Γνωμονική Ακολουθία (ΓΑ) μιās λέξεως) κατασκευάζεται έκ τής έκφράσεως συναρτήσεϊ άνω τής ακολουθίας Fibonacci, $\lambda = F_1 + F_2 + \dots + F_{n-1} + F_n + U_{n+1}$, εις τήν όποίαν ό αριθμός λ του όνόματος αναλύεται, ότε ό Μαθηματικός Άλγόριθμος τής θεωρίας εφαρμόζεται έπ αυτό.

Τότε διακρίνομεν δύο περιπτώσεις:

(α) Έάν τό τελευταίον υπόλοιπον U_{n+1} ισούται με τήν μονάδα (τόν πρώτον και τόν δεύτερον όρον τής ακολουθίας Fibonacci 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, ...), τότε κατασκευάζονται δύο ΓΑ, έκ των όποιων η πρώτη είναι ή κυρία, ενώ ή δευτέρα είναι ή συμπληρωματική της.

(β) Έάν τό τελευταίον υπόλοιπον U_{n+1} είναι μεγαλύτερον τής μονάδος (2, 5, 8, ...), τότε κατασκευάζονται μία και μοναδική ΓΑ (ή κυρία).

(6) ό, ή τομός, τό τομόν: ρηματικών επίθετον του «τέμνω»:., ό τέμνων, όξύς, επίρρ. -μώς, όξέως, ταχέως. σαφώς (τομόν: τό τέμνον, όξύ, ταχύ, σαφές).

(7) Είναι τό διαφορικό **d** (ντε) των Μαθηματικών και τής Φυσικής

(8) Έκ του έλληνικού «νέρθε» παράγεται και τό όνομα nether (Netherlands), λαμβανομένων ύπ'όψιν των νομίμων μετασχηματισμών και άναγραμματισμών: νερθεν↔νεθερ↔νετηρ↔nether (θ↔th)

(9) Η ύπερβατική και πραγματική (γεωμετρική) παγκόσμιος σταθερά είναι ό αριθμός **π**, τό πηλίκον του μήκους τής περιφερείας κύκλου διά τής διαμέτρου του.

Βιβλιογραφία:

(1) ΠΑΜΜΕΓΑΣ (ΠΑγκόσμιος Μαθηματική Μελέτη Έλληνικής Γλώσσας, Λάρισα 1980, τ.Α, σελ.21]:

(2) ΚΟΣΜΟΣ, ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ - Η Διαλεκτική των Ιδεων - Πορίσματα Λεξαρημικής Θεωρίας, τήν τετραλογία **«Αμνός, μονάς μετρήσεως των αμαρτιών / Η έννοια του απόμου / Η διάσπασις του απόμου / Γάμος, ένωσις εις Εν**, σελ. 49 - 58, Έλληνικός Λόγος, Λάρισα 1987].

(3) Ι.Π.Φουράκης, Η πρώτη σύγκρουση Έλλήνων - Εβραίων, εκδόσεις Τάλως, σελ. 79 - 192].

(4) ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ - Δια τής Λεξαρημικής Θεωρίας, σελ. 99 - 136].

(5) Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ - Η Λεξαρημική Θεωρία», Λάρισα 1989, σελ.304-307],

(6) Έγκυκλοπαίδεια Πάπυρος Λαρούς, Όπτική

(7) Ο «ήχοβόλος» (μετά τής προβλέψεως διά τήν διάσπασιν του ήχου) έδημοσιεύθη εις τό 16ον φύλλον τής τριμηνιαίας άφυπνιστικής έφημερίδος ΕύρωΕλλάς (ή Εύρεία Έλλάς), 1990 -2000, και άνεδημοσιεύθη εις τό βιβλίον «ΕΛΛΗΝΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΩΝ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΩΝ - Τό Έλληνοπρεπές Γονίδιον Ηέλλην», σελ. 122 - 125, Έλληνικός Λόγος, Λάρισα 2000», ύπό τόν τίτλον:

Ερευνα - ΕυρωΕλλάς, φ. 16ον
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΡΟΒΛΕΠΗ
Η Έλληνική Γλώσσα
προέβλεψε τήν διάσπαση του ήχου!

(8) ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ, σελ.17 - Έλληνικός Λόγος, Λάρισα 2009`